

BUFFELAVONTUUR IN UGANDA

Tekst: Jack Voorham

Foto's: Jack Voorham, Jan Paardekooper

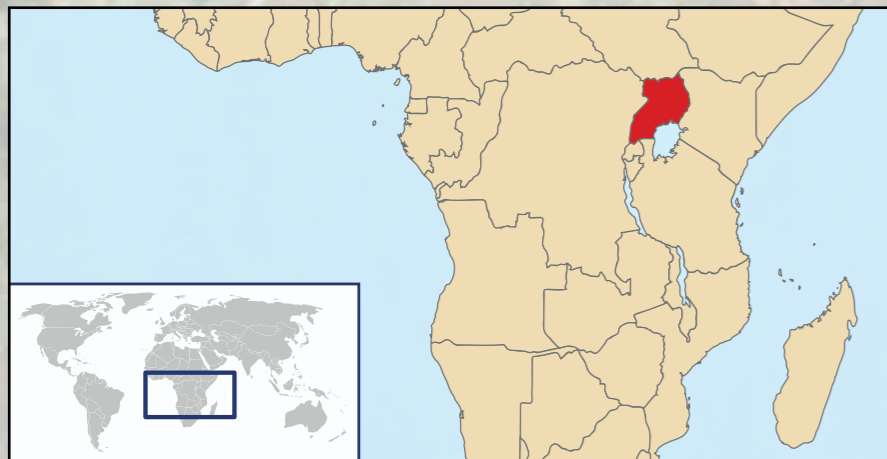
Oeganda (of Uganda)

De Republiek Oeganda of de Republiek Uganda, is een land op de evenaar in Oost-Afrika dat - met de klok mee en vertrekkend vanuit het noorden - grenst aan Zuid-Soedan, Kenia, Tanzania, Rwanda en Congo-Kinshasa.

Oeganda is een republiek die staatkundig in 77 districten onderverdeeld is, verspreid over vier geografische regio's. Het land werd op 9 oktober 1962 onafhankelijk van het Verenigd Koninkrijk en het ontleent zijn naam aan het koninkrijk Boeganda, dat een deel van het zuiden van het land beslaat waaronder de hoofdstad Kampala. In het zuidoosten van Oeganda bevindt zich het grootste meer van Afrika, het Victoriameer. Dit meer behoort voor bijna de helft tot het grondgebied van Oeganda, de rest tot de buurlanden Tanzania (het leeuwendeel) en Kenia. (Bron: Wikipedia)

Sustainable Use of Biodiversity

De jacht op buffels vindt plaats in Karamoja in het noordoosten van Oeganda. Dit jachtgebied is circa 27.000km². De laatste 30 jaar is hier geen commerciële jacht op buffels geweest waardoor er uitstekende kansen voor grote en oude buffels te verwachten zijn. Nu is de 'commerciële' jacht weer volop in ontwikkeling dankzij het Cooperation Management Agreement. Deze overeenkomst betekent dat 75% van de opbrengsten van de jacht naar de lokale bevolking gaat. Hierdoor heeft de lokale bevolking grote belangen bij een gezonde stand buffels, het slagen van de jacht en het tegenhouden van stroperij. Deze vorm van verstandig beheer noemen we ook Sustainable Use of Biodiversity (wise use).

Door het hoge gras is het aanbersen zeer intensief en je kunt niet ver vooruit kijken.

Samen met Nigel en de spoorzoekers zoeken we naar sporen en tracks van buffels

Al gauw blijkt dat Patrick een gezellige man is die op tijd zijn biertje lust.

Het vertrek op vrijdag op Schiphol verloopt voorspoedig. Na de documentencontrole door de marechaussee kunnen we snel door de douane en onze buffelreis naar Uganda kan beginnen. Na een vlucht van 9 uur met nog een tussenstop in Rwanda landen Jan en ik 's avonds in de stad Entebbe, waar we overnachten. De volgende ochtend worden we naar 'Kajjansi Airfield' gebracht, waar we met een kleine Cessna doorvliegen naar het jachtveld dichtbij het prachtige 'National Park Kidepo'.

Tijdens de vlucht moeten we een onverwachte stop maken in Soroti. Een extra controlecheck van een brandend lampje vindt onze piloot toch noodzakelijk. Voor ons is al snel duidelijk dat we naar een afgelegen maar prachtig gebied gaan. Vanuit de lucht zien we het wisselende landschap en de Nijl die ontspringt in Uganda en uiteindelijk bij Egypte in de Middellandse Zee uitmondt. Bij het aanvliegen van de landingsstrip, niet meer dan een stuk gemaaid grasveld, zien we het Afrikaanse wild op de landingsstrip lopen. Onze professional hunter Nigel en zijn mannen halen ons op met de jeep en brengen ons naar het kamp. Tijdens de rit door het National Park zien we al veel dieren waaronder buffels, giraffen en olifanten. En ook het voormalige buitenhuis van Idi Amin. Aangekomen in het kamp "NGA Moru" maken we kennis met de eigenaar Patrick en zijn gasten. Al gauw blijkt dat Patrick een gezellige man is die op tijd zijn biertje lust. 's-avonds na het inschieten van de geweren zitten we heerlijk bij de braai.

“Op deze manier lever je als jager ook een bijdrage aan de lokale bevolking..”

De volgende ochtend staan we vroeg op. Samen met Nigel en de spoorzoekers springen we in de jeep en zoeken we naar sporen en tracks van buffels. Onderweg zien we heel veel wild: zebra's, waterbokken, duikers, har-tebeesten en apen. Deze ochtend bezoeken we een aantal communities en we ervaren hoe de lokale mensen leven. Voor Jan en mij

is al gauw duidelijk dat de omstandigheden waarin de mensen leven enorm primitief en arm zijn. De mensen hebben geen honger maar de hygiëne en hun leefomstandigheden laten zeer te wensen over. Nigel vertelt dat de lokale bevolking betrokken wordt bij het zoeken naar buffels en hiermee een vorm van inkomsten genereert. De spoorzoekers die met ons meegaan, spreken in hun eigen taal met de lokale mannen die voor ons op zoek gaan naar buffels. Wanneer een buffel wordt geschoten, gaat een deel van het vlees naar de communities. Dit is een zeer goede zaak. Op deze manier lever je als jager ook een bijdrage aan de lokale bevolking. Deze eerste dag lopen we veel sporen van buffels uit maar zonder resultaat. Door het hoge gras - net na de regentijd - is het ook moeilijk om ze op een afstand te kunnen zien. De ochtenden zijn prachtig in Uganda. Vanuit het kamp zien we de volgende ochtend de zon over het landschap opkomen. Het uitzicht over de vallei is schitterend met op de achtergrond de bergen van Soedan. Het is net de film "Out of Afrika". We belopen wederom sporen van buffels. Door het hoge gras is het aanbersen zeer intensief en je kunt niet ver vooruit kijken. Dit betekent heel voorzichtig lopen omdat je snel bij een buffel kan zijn die je zelf op dat moment nog niet ziet. En dit gebeurt dan uiteraard ook. Want ineens zien we voor ons drie buffels, die ons helaas horen aankomen en er direct vandoor rennen. Dit is heel spannend want we realiseren ons dat we op dat moment heel dicht bij zeer gevaarlijke dieren zijn. Tussen onze eerste en tweede track brengen we weer een bezoek aan de lokale mensen. Dit keer delen

we spullen uit die we hebben meegenomen uit Nederland. Ze zijn heel erg blij met de kleurpotloden, kleurboeken, kleding en andere zaken. Het geeft ons een goed gevoel. Hierna gaan we met onze spoorzoekers weer druk op zoek naar buffels. Die middag lopen Jan en ik een heel spoor uit maar de buffel is ons wederom te snel af. 's Avonds zitten we bij het kampvuur, we eten lekker en daarna gaan we vroeg naar bed want de volgende morgen moeten we weer vroeg op.

Gewekt door de leeuwen

In de nacht van maandag op dinsdag worden we diverse keren gewekt door de leeuwen. Ik moet zeggen, dit is een heel imposant geluid als je zo in je tent ligt. Patrick vertelt 's morgens dat de leeuwen deze nacht heel dicht bij het kamp zijn gekomen. Maar gelukkig is er altijd bewaking, mocht er iets gebeuren. We vertrekken deze ochtend eerder dan de dagen ervoor. Voor ons gevoel moeten we de 'tracks' eerder belopen. Onze ervaring van de voorgaande dagen is dat wanneer we bij de buffels aankomen, ze al liggen en ons op afstand horen aankomen. Belangrijk is om juist de buffel in zijn loop aan te bersen zodat ze ons niet horen, wat onze schietkans vergroot.

We zijn nog maar net bij het kamp weg als Nigel op de rotsen vier grote leeuwen ziet liggen. Dit zijn de mannen die we vannacht hebben gehoord. Tussen de leeuwen ligt een grote oude leeuw die duidelijk aan zijn hoofd gewond is. Het bijzondere in deze groep leeuwen is dat de drie jonge leeuwen

We zien een grote giftige pofadder. Jan en ik besluiten om de rits van onze tent die avond toch maar goed te sluiten.

Het uitzicht over de vallei is schitterend met op de achtergrond de bergen van Soedan.

de oude leeuw in de groep houden. Nigel vertelt dat normaal gesproken de jonge leeuwen een oude leeuw verstoten en soms ook doden omdat ze niet willen delen. We maken wat prachtige foto's en rijden vervolgens door. Deze dag lopen we twee tracks uit maar helaas zonder resultaat. Onderweg zien we een grote giftige pofadder. Jan en ik besluiten om de rits van onze tent die avond toch maar goed te sluiten want ja, je weet maar nooit.

Op dinsdag vertrekken we wederom vroeg in de ochtend. Dichtbij het kamp vinden we al

snel sporen. De spoorzoekers lopen voorop en Nigel, Jan en ik er achteraan. Na twee uur lopen, komen we bij de buffels maar helaas horen ze ons weer aankomen en ze rennen in volle galop weg. We lopen terug naar de Jeep en rijden naar het dorpje 'Village Karengo' waar Nigel een aantal lokale mannen vraagt om buffels te zoeken. In de namiddag gaan we naar een prachtig punt waar we een enorm uitzicht hebben over het National Park. We zien drie mooie buffels maar deze lopen helaas nog in het National Park. We wachten totdat het donker is, in de hoop dat ze misschien over de grens in het jacht-

gebied lopen, maar helaas, vanavond niet. Wel zien we veel ander wild zoals zebra's, hartebeesten, waterbokken, wrattenzwijnen. Terwijl we teruglopen naar de jeep, zien we nog drie wrattenzwijnen door het gras lopen, heel kordaat met hun staartje omhoog. Woensdagochtend lopen we een lang spoor uit. We zijn dichtbij een mooie kans maar helaas staat de buffel niet goed vrij en hij ontdekt ons weer te snel waardoor hij in volle galop wegrent. Deze dag zien we weer veel wild gezien maar we hebben nog steeds geen kans op een buffel.

Bij aankomst op de heuvel zien we direct buffels lopen!

Buffels en adrenaline

De volgende dag wekt Nigel ons om 5 uur. We willen namelijk voordat het licht wordt al op de heuvel zitten - niet ver van het National Park - omdat naar ons gevoel daar de kans op een buffel het grootst is. Hier hebben we al twee avonden gezeten en we hebben daar iedere keer buffels gezien. Het is nu twee dagen voor vertrek dus we willen er alles uithalen wat we eruit kunnen halen. Bij aankomst op de heuvel zien we direct buffels lopen! De adrenaline schiet door ons heen en Jan en ik zien kansen. We maken snel de geweren in orde, nu moet het toch maar eens gebeuren. We gaan met Nigel achter de buffels aan en de spoorzoekers blijven achter want anders is de groep te groot en we willen zo min mogelijk geluid maken. Ook van hun gezichten kan je de spanning aflezen. Want ja, een buffel betekent voor hen 'vlees en inkomen'. Inmiddels regent het, maar wij merken hier niets van. Plotseling staan we oog in oog met twee prachtige, grote, oude buffels (daggaboy). Ze komen langzaam al grazend onze kant op en hebben ons gelukkig nog niet waargenomen. Gaat het nu dan toch nog gebeuren? Rond het kampvuur de avond voor aanvang van de jacht hebben wij al afgesproken dat Jan de eerst buffel schiet en ik de tweede. We gaan voor twee mooie kansen en deze staan nu bij elkaar. Het is wel heel spannend want een klein foutje kan grote gevolgen hebben. De buffels komen steeds dichterbij, de afstand is 50 meter. Ze geven hun schouders nog niet vrij maar plotseling draaien ze naar rechts. Ze draaien nog iets, Jan krijgt een kans om te schieten en dan opvliegen het schot en hoor ik de inslag van de kogel. Beide buffels rennen van ons af maar na ongeveer 120 meter draait de tweede buffel om, rent 10 meter onze kant op, stopt en kijkt ons recht in de ogen aan. Dit is mijn kans! Je ziet de buffel twijfelen, zal ik aanvallen of er vandoor gaan. Maar voordat hij de beslissing kan nemen, heb ik het kruis al op zijn borst zitten en haal de trekker over. De buffel maakt een sprong en rent weg. Meteen los ik nog een schot en net voordat ik voor de derde keer de trekker wil overhalen, gaat de buffel naar de grond. Waar is Jan zijn buffel? Door alle spanningen ben ik die uit het oog verloren. Het blijkt dat zijn buffel achter de heuvel uit het zicht is verdwenen maar duidelijk gewond is. Ik ga eerst bij mijn buffel kijken, hij ligt dood. Het is een prachtige buffel van ongeveer 10 jaar oud met een trofee van ruim 40 inch. Ik ben uiteraard heel blij. Ter plaatse wordt de buffel door de spoorzoekers ontweid en in twee stukken gehakt. De jongens zijn ook beduidend gelukkig. Er is vlees voor hen en de communities.

Nu gaan we op zoek naar de aangeschoten buffel van Jan. Hij kan niet ver weg zijn maar de sporen zijn door de regen bijna verdwenen en bloed is niet te vinden. Zitten we wel op het goede spoor? Dan vindt Jan een stukje vlees, gelukkig, we zitten op het goede spoor. Na 400 meter van de aanschotplek ziet een van de spoorzoekers op 50 meter ossenpikkertjes uit het hoge gras op vliegen en waarschuwt ons. Ossenpikkertjes zijn kleine vogeltjes die op en rondom buffels vertoeven, ook als hij aangeschoten is. Dit is een teken dat de buffel niet ver weg kan zijn. Nog steeds giet het van de regen en zijn we allemaal tot ons draad toe nat. Maar we gaan door. Dit is wel een gevaarlijke expeditie want het gras is hoog en de buffel is zwaar aangeschoten. Ineens sprint hij uit zijn wondbed omhoog en klinkt er een schot, de buffel valt dood neer. Ook die van Jan is nu binnen. Onze dag kan niet meer stuk, beide buffels binnen op één dag, ongelooflijk! Nigel schat deze buffel op ongeveer

NORMA AFRICAN PH

375 H & H Mag	450 Rigby Riml.
375 Fl. Mag NE	458 Lott
404 Riml. NE Jeffery	470 NE
416 Rem Mag	500 Jeffery
416 Rigby	500 NE 3"
500/416 NE	505 Mag Gibbs

De Norma African PH munitie is beschikbaar in 2 ladingen:

Woodleigh Volmantel kogelkop en
Woodleigh Deelmantel
kogelkop met overeenstemmende
kogelbanen.

VOOR GEVAARLIJK WILD IS ER
GEEN COMPROMIS

norma

voor meer info:
www.norma.cc

RUAG Ammotec Benelux
Kapelleveldstraat 18
B-2530 Boechout
www.ruag.be/ammotec

"vergunning vereist"

“De ochtenden zijn prachtig in Uganda. Vanuit het kamp zien we de zon over het landschap opkomen”

Meteen los ik nog een schot en net voordat ik voor de derde keer de trekker wil overhalen, gaat de buffel naar de grond.

Het is een prachtige buffel van ongeveer 10 jaar oud met een trofee van ruim 40 inch.

Onze dag kan niet meer stuk, beide buffels binnen op één dag, ongelooflijk! Nigel schat deze buffel op ongeveer 12 jaar.

De jongens zijn ook beduidend gelukkig. Er is vlees voor hen en de communities.

Patrick vertelt 's morgens dat de leeuwen deze nacht heel dicht bij het kamp zijn gekomen.

12 jaar en hij heeft een prachtige trofee van 43 inch. Wat een geweldige ervaring.

De spoorzoekers hebben op het kamp de twee buffels in stukken gehakt en 's middags verdelen we met elkaar het vlees onder de communities. Door de enorme regen zijn de wegen slecht en modderig en komen we met de jeep vast te zitten. We bellen Patrick en hij trekt ons eruit want we zitten tot onze assen in de modder. Ook weer een ervaring die erbij hoort in deze omgeving. In de tus-

sentijd helpen we de vrouwen bij de waterpomp met het vullen van de jerrycan die ze op hun hoofden naar het dorp dragen. Ook kinderen van 7 jaar doen dit. Voor ons wordt weer duidelijk hoe goed wij het hebben. Die avond krijgen we als traditie 'Bushveld Breakfast'. Het is even doorbijten maar we willen ons natuurlijk niet laten kennen. Eerst nemen we een slok tabasco, daarna een heel ei in onze mond, we slikken de inhoud van het ei door en spuwen de schillen uit, daarna nemen we een lik zout, een 'bite' in een le-

mon en tot slot een slok tequilla. We did it! Op vrijdag jagen we nog een dag op klein Afrikaans wild en zaterdag vliegen we weer naar huis. Wat een geweldige jachtweek met twee prachtige buffels als trofee. We willen zeker nog een keer terug want het gebied is heel mooi en zit vol met prachtig wild.

Mocht u interesse hebben om hier ook te gaan jagen, vraag dan eens informatie op bij Jacob Konter van Jachthuis Leimuiden. 🐾